

Republika Hrvatska
Općinski sud u Đakovu
Đakovo, Trg dr. F. Tuđmana 2

Posl. br. P-95/2024-18

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Đakovu, sudac Željko Samardžić, u pravnoj stvari tužiteljice Violete Ćorković, OIB: 38375453284, Đakovo, Vijenac k. A. Stepinca 17, zastupana po punomoćniku Marinu Brajku, odvjetniku u Đakovu, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, zastupana po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 10. srpnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužiteljice, 13. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan i bez učinka dio odredbe čl. 8. Ugovora o kreditu broj 5140230452-61000068321/2007 sklopljenog 22. svibnja 2007. između tužiteljice Violete Ćorković i prednika tuženika Slavonske banke d.d. Osijek, a koji glasi: „U tom slučaju Korisnik se kredita obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu Banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu prema Tarifi Banke na preostali iznos kredita, sukladno poslovnoj politici Banke.“

II. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Zagreb, Slavonska Avenija 6, OIB: 14036333877, da tužiteljici Violeti Ćorković, OIB: 38375453284, Đakovo, Vijenac k. A. Stepinca 17, isplati iznos od 248,57 EUR (dvjestočetridesetosam eura i pedesetsedam centi) na ime naplaćene naknade za prijevremenu otplatu kredita s pripadajućim zateznim kamatama računajući od 30. lipnja 2011. do 31. srpnja 2015. godine po stopi od 12 % godišnje, a od 01. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. godine uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. godine pa do 31. prosinca 2023. godine prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, od 01. siječnja 2024. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna

stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. isplatiti tužiteljici Violeti Ćorković, OIB: 38375453284, Đakovo, Vijenac k. A. Stepinca 17, na ime parničnih troškova iznos od 337,80 EUR (tristotridesetsedam eura i osamdeset centi) zajedno sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od dana donošenja ove presude 13. srpnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve to u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je protiv tuženika 6. ožujka 2024. podnijela tužbu u kojoj je navela da je s pravnim prednikom tuženika sklopila ugovor o kreditu 2007. godine prema kojemu je prednik tuženika kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita stavio na raspolaganje iznos od 20.720,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke s rokom otplate od 7 godina sa svrhom kupovine osobnog vozila, a koji kredit je prijevremeno otplaćen 2011. godine. Navodi da je predmetnim ugovorom o kreditu u čl. 8. ugovoreno da tužitelj može izvršiti prijevremenu otplatu kredita ukoliko o toj namjeri obavijesti banku najmanje 30 dana unaprijed, a u tom slučaju korisnik kredita se obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu prema Tarifi banke na preostali iznos kredita, sukladno poslovnoj politici banke. Navodi da je tuženik je 29. lipnja 2011. naplatio tužiteljici naknadu za prijevremeno zatvaranje kredita u iznosu od 1.872,87 HRK / 248,57 EUR. Tužiteljica navodi da se o navedenoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, već je ista kao takva unaprijed formulirana i od strane tuženika implementirana u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, a tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluga na ime kojih se ista naplaćuje. Smatra da je navedena odredba prouzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pa je ista nepoštena, pa samim time i ništetna. Slijedom navedenog, tužiteljica predlaže sudu donijeti presudu kojom će navedenu ugovornu odredbu utvrditi ništetnom i naložiti tuženiku tužiteljici isplatiti iznos takve naknade i naknaditi prouzročeni parnični trošak.

2. Tuženik je 2. svibnja 2024. podnio odgovor na tužbu u kojemu je naveo da je točno da su tužitelj i prednik tuženika sklopili ugovor o kreditu u koji je inkorporirana odredba kojom je ugovorena naknada za prijevremenu otplatu kredita, no tuženik navodi da ista nije ništetna. Prije svega, istaknuo je prigovor naznačenoj vrijednosti predmeta spora. Smatra da je predmetna ugovorna odredbe jasna, lako razumljiva i

Iako uočljiva, te ističe da su tužiteljica i tuženik o istoj pojedinačno pregovarali. Navodi da je banka za naplatu iste naknade imala zakonsku osnovu. Naveo je da tuženik zbog prijevremene otplate kredita trpi štetu u obliku troškova financiranja kredita tužitelja koje tuženik podmiruje i nakon prijevremene otplate kredita budući da je isti za navedeno morao ishoditi vlastito zaduživanje kako bi tužiteljici mogao staviti na raspolaganje iznos kredita. Slijedom navedenog, predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

2.1. Također, tuženik je u podnesku od 1. prosinca 2025. naveo da ne spori datum naplate i visinu naplaćene predmetne naknade.

3. Sud je tijekom postupka izvršio uvid u spis i pročitao materijalnu dokumentaciju priloženu uz tužbu od 6. ožujka 2024. (str. 5-23 spisa), materijalnu dokumentaciju priloženu uz odgovor na tužbu od 2. svibnja 2024. (str. 34-137 spisa), dokumentaciju priloženu uz podnesak tuženika od 1. prosinca 2025., nalaz i mišljenje vještaka Tonke Vulić od 16. travnja 2026. (str. 153-161 spisa), te je saslušana tužiteljica Violeta Ćorković. Sud nije izveo dokaz provođenjem financijskog vještačenja budući da je tužiteljica odustala od takvog prijedloga.

4. Tužbeni zahtjev tužiteljice je osnovan.

5. Prije svega, valja naglasiti da je tuženik u podnesku od 1. prosinca 2025. prigovorio vrijednosti predmeta spora koju je tužiteljica u tužbi naznačila u iznosu od 1.575,80 EUR, a od tuženika potražuje isplatu iznosa od samo 248,57 EUR. Naime, deklaratorni zahtjev tužitelja istaknut uz zahtjev za isplatom treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva za isplatom, te se vrijednost predmeta spora određuje samo prema novčanom potraživanju odnosno prema zahtjevu postavljenom u tužbi u ukupnom iznosu od 248,57 EUR. Slijedom navedenog, sud je raspravnim rješenjem od 2. prosinca 2025. (protiv kojega nije dopuštena posebna žalba) odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 248,57 EUR, sukladno čl. 40. st. 3 Zakona o parničnom postupku (NN, 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, dalje ZPP).

6. Među parničnim strankama nije sporno da su tužiteljica i pravni prednik tuženika 22. svibnja 2007. godine sklopili ugovor o kreditu kojim je pravni prednik tuženika kao kreditor, tužiteljici kao korisnici kredita stavio na raspolaganje iznos od 20.720,00 CHF na rok otplate od 7 godina. Također, nije sporno da je istim ugovorom ugovoreno da tužiteljica može izvršiti prijevremenu otplatu kredita pri čemu se korisnik obvezuje platiti naknadu prema obračunu banke. Nije sporno niti da je tužiteljici kao korisniku kredita 29. lipnja. 2011. naplaćena naknada za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 1.872,87 HRK.

7. Među parničnim strankama je sporno je li utužena ugovorna odredba nepoštena koje nepoštenje bi vodilo ka ništetnosti iste, te ima li tužiteljica uslijed toga pravo na povrat iznosa plaćenog na ime takve ugovorne odredbe.

8. Iz Ugovora o namjenskom kreditu bez depozita br. 5140230452-61000068321/2007. sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine prijenosom prava vlasništva na pokretnini u korist Banke (str. 5-13 spisa) proizlazi da je isti sklopljen između pravnog prednika tuženika kao kreditora i tužiteljice kao korisnice kredita, sa

svrhom kupovine osobnog vozila i to u visini od 20.720,00 CHF na rok otplate od 7 godina. Također, utvrđeno je da je čl. 8. Ugovora ugovoreno da korisnik može izvršiti prijevremenu otplatu kredita u kojem slučaju je banka ovlaštena zaračunati naknadu prema odluci banke.

9. Sud nije posebno reproducirao i ocjenjivao pisane izjave zaposlenika tuženika dostavljene uz odgovor na tužbu, radnika Marka Bolanče i Tanje Jelenić, budući da tuženik niti nije predložio da se isti u svojstvu svjedoka saslušaju u ovom parničnom postupku te da se omogući u odnosu na navode istih osoba kontradiktornost postupka, no na navod iz izjave radnika Marka Bolanče da su troškovi financiranja zbog prijevremene otplate kredita Banci nastali u razdoblju od 2015. do 2020. godine, osvrnuo se vještak u svome nalazu i mišljenju što će biti navedeno u sljedećoj točki obrazloženja.

10. Iz nalaza i mišljenja vještaka Tonke Vulić od 16. travnja 2026., a koja je svoj nalaz dala na okolnost utvrđenja jesu li radi prijevremene otplate predmetnog ugovora o kreditu tuženiku nastali troškovi koji se odnose na financiranje predmetnog ugovora o kreditu, proizlazi da je tužiteljica prijevremenom otplatom kredita zapravo Banci oslobodila dodatna sredstva kunske protuvrijednosti 10.098,32 CHF za nove plasmane kredita. Također, proizlazi da je prijevremena otplata kredita izvršena tijekom 2011. godine, a da je kredit otplaćivan prema ugovorenome roku otplate od 84 mjeseca, otplata bi trajala do 1. lipnja 2014., pa tako Banka nije imala troškove financiranja zbog prijevremene otplate kredita, koji troškovi financiranja bi se po izjavi radnika tuženika Marka Bolanče javljali u razdoblju od 2015. do 2022. godine.

11. Ostalu materijalnu dokumentaciju sud nije posebno reproducirao budući da se ista ne odnosi na sporne i odlučne činjenice za predmetni postupak.

12. Tužiteljica Violeta Ćorković saslušana je na ročištu od 3. veljače 2026., te je ista navela da je predmetni ugovor o kreditu sklopila 2007. godine i to radi kupnje osobnog automobila koji je koristila u privatne svrhe. U to vrijeme nije imala otvoren nikakav obrt niti se bavila ikakvom trgovačkom djelatnosti, kao niti sada. Sve vezano za predmetni kredit je rješavala u Auto kući u koja je imala dogovor s bankom u koju je došla samo na potpis ugovora o kreditu. Dobila je ugovor na već tiskanom obrascu i trebala ga je samo potpisati. Naglašava da s djelatnikom banke nije uopće niti pričala o ikakvim odredbama ugovora, a također u Auto kući joj njihovi djelatnici nisu ništa pojašnjavali što će se desiti ako prijevremeno otplati kredit, odnosno nitko joj nikada nije pojasnio da bi ikakav trošak mogao nastati banci ukoliko se odluči prijevremeno otplatiti kredit. Prije potpisa ugovora isti je pročitala, a uglavnom se bazirala na rok otplate, iznos i ratu, budući da je samo to bila tema razgovora u Auto kući. Ponovno naglašava da je sve rješavano u Auto kući u kojoj je izabrala osobni automobil, a oni su sve dalje rješavali s bankom, pa tako ona s djelatnikom banke nije uopće imala priliku komunicirati oko ikakvih detalja samog ugovora.

13. Sud prihvaća nalaz i mišljenje vještaka Tonke Vulić od 16. travnja 2026. budući da je isti izrađen od strane stručne i nepristrane osobe u ovome postupku. Štoviše, isti nalaz i mišljenje je dostavljen strankama na očitovanje, te su iste upozorene rješenjem od 21. travnja 2026. da ukoliko se ne očituju u danom im roku od 15 dana, da će se smatrati da nemaju primjedbi. Nalaz i mišljenje su stranke uredno zaprimile te se u danom im roku na isti nisu očitovale.

14. Sud prihvaća i preostalu reproduciranu materijalnu dokumentaciju kao istinitu, no stranke niti nisu osporavale činjenice navedene u istoj već se sporna pitanja u predmetnom postupku odnose na pravna pitanja koja će sud obrazložiti u daljnjem tijeku ovog obrazloženja.

15. Sud prihvaća iskaz tužiteljice Violete Ćorković kao istinit budući da isti iskaz djeluje životno, logično i uvjerljivo, te u bitnim dijelovima u skladu s materijalnom dokumentacijom koja prileži ovome spisu.

16. Iz ovako reproduciranih i ocijenjenih dokaza sud je nedvojbeno utvrdio da su pravni prednik tuženika i tužiteljica sklopili predmetni ugovor o kreditu u svrhu kupovine osobnog automobila, dakle, da je tužiteljica predmetni ugovor o kreditu sklapala u svojstvu potrošača, da je pravni prednik tuženika sastavio predmetni Ugovor o kreditu, da se radi o standardiziranom, unaprijed sastavljenom obrascu, te da ga je tužiteljica dobila tek na potpisivanje, bez mogućnosti izmjene pojedinih odredaba, kao i da tom prilikom nije bilo pregovaranja o pojedinačnim odredbama, pa tako ni o utuženoj odredbi o visini naknade za prijevremenu otplatu kredita budući da je ista bila propisana već donesenom odlukom tuženika. Osim što nije bilo pregovaranja i mogućnosti utjecaja na sadržaj odredbi Ugovora, utvrđeno je da tužiteljica nije valjano ni upoznata sa spornom odredbom o naknadama i njihovim značenjem, kao niti o prirodi takvih naknada odnosno o stvarnim troškovima koji nastaju ili bi mogli nastati prilikom prijevremene otplate kredita.

17. Na pravni odnos stranaka se imaju primijeniti odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03, dalje ZZP) i odredbe Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, dalje ZOO) koji su bili na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, te Direktiva 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.

18. U čl. 59. ZZP-a propisno je da ugovor o potrošačkom zajmu, između ostaloga, mora sadržavati odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju, te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. U čl. 81. st. 1. ZZP-a, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2 propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u st. 3. propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 87. st. 1. ZZP-a je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

19. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. iste

Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

20. Na tuženiku, kao trgovcu, je dakle bio teret dokazivanja da se o spornoj odredbi pojedinačno pregovaralo, a on ovom postupku ničim nije dokazao da se o spornoj odredbu Ugovora pojedinačno pregovaralo, pa tako nije niti predložio svoje djelatnike svjedoke koji bi eventualno potvrdili i obrazložili takve navode tuženika. Također, iako je u odgovoru na tužbu naveo da će u primjerenom roku dostaviti Izvadak iz odluke o visini aktivnih kamatnih stopa u poslovanju s građanstvom, tuženik isto nije učinio.

21. Prema odredbi članka 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Ovaj sud je utvrdio da, tužiteljici nije obrazloženo koje bi to stvarne troškove platila plaćanjem navedene naknade za prijevremenu otplatu kredita, te da je odredba bila nerazumljiva jer tužiteljica nije mogla shvatiti posljedice navedene ugovorne odredbe jer joj nisu niti obrazložili zašto istu mora platiti. Osim toga, tužiteljici nije obrazloženo niti što točno plaća i koja je svrha plaćanja navedene naknade, pa je stoga navedena odredba za tužiteljicu bila nerazumljiva jer ista nije mogla sa sigurnošću znati posljedice ugovaranja navedene naknade, odnosno kako isto utječe na njezinu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

22. Isto tako, ovaj sud zaključuje da bi tužiteljica neprihvatanjem navedene odredbe bila ograničena u ostvarenju svoga prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), odnosno bez predmetne naknade za prijevremenu otplatu kredita nije bilo moguće sklopiti ugovor, pa je predmetnom spornom odredbom ugovora o kreditu prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača.

23. S obzirom na sadržaj predmetne ugovorne odredbe, iako je ista jasna i lako uočljive sud prihvaća tvrdnje tužiteljice kako u Ugovoru nije jasno određeno o kakvim naknadama se radi, niti je davatelj kredita propisao i tužiteljici objasnio strukturu tih naknada i zašto bi njihov iznos bio u izravnoj korelaciji sa preostalim iznosom kredita.

24. Također, valja naglasiti da je na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog 5. studenoga 2020. usvojen zaključak da ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojom je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo.

25. Odredbama čl. 1024. ZOO-a je propisano da korisnik kredita može odustati od ugovora prije nego što je počeo koristiti kredit, da korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog za vraćanje, ali je dužan o tome unaprijed obavijestiti banku, a u oba slučaja korisnik kredita dužan je naknaditi štetu ako ju je davalac kredita pretrpio.

26. Tuženik bi imao pravo na naknadu stvarno pretrpljene štete, odnosno onih troškova koji bi mu, kao vjerovniku, nastali prijevremenom otplatom kredita (objektivno nastali troškovi), ali ta se naknada, imajući na umu kogentne zakonske odredbe, ne bi smjela odnositi na naknadu štete zbog izgubljenog dijela iznosa kamate (neostvarene kamate) koju je tuženik trebao dobiti da nije bilo prijevremene isplate. Valja naglasiti kako tuženik u odgovoru na tužbu i navodi da naplaćeni iznos za takvu uslugu ne predstavlja nikakvu kamatu pri čemu prilaže i simulaciju izračuna, no tuženik tijekom postupka nije dokazao koje je to pravedne i objektivno nastale troškove izravno pretrpio prijevremenom otplatom kredita budući da su provedenim financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem koje je sud prihvatio kao istinito, otklonjene takve tvrdnje tuženika, pa je opravdano za zaključiti da opisana pravila naplaćivanja naknade za prijevremenu otplatu kredita ne predstavljaju ništa drugo nego nadoknađivanje dijela iznosa kamata koje je prema ugovoru tuženik trebao dobiti do kraja trajanja tog ugovora, dakle naknadu neostvarenih kamata (izmakle dobiti). Ovakav stav zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci pod posl. br. Rev-112/2018 od 9. ožujka 2022.

27. Slijedom navedenog, prema pravnog shvaćanju ovoga suda, a kako se o takvoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo i uzimajući u obzir sva prethodno navedena utvrđenja, takva odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača, radi čega je ista ništetna i odlučeno je kao u t. I. izreke.

28. Sukladno odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora, svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila po osnovi takvog ugovora, iz čega slijedi da se na predmetno potraživanje usmjereno na isplatu primjenjuju odredbe o vraćanja stečenog bez osnove, te opći zastarni rok od 5 godina iz čl. 225. ZOO-a, s time da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi sukladno čl. 328. ZOO-a. S obzirom na to da je utvrđeno da je utužena ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna, rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužitelju kao potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj, zbog čega sukladno odredbi članka 1115. ZOO-a tužitelj ima pravo zahtijevati zateznu kamatu tekuću od dana plaćanja te naknade.

29. Slijedom svega navedenog, tuženiku je naloženo isplatiti tužiteljici iznos takve naplaćene naknade u iznosu od 1.872,87 HRK, što primjenom fiksnog tečaja konverzije 7,53450 sada iznosi 248,57 EUR (a koja visina niti nije sporna po navodima tuženika), i to sa zateznim kamatama tekućim od prvo sljedećeg dana kada je tužitelju ista nepošteno naplaćena (29. lipnja 2011.), pa je odlučeno kao u t. II. izreke.

30. U odnosu na tuženikov prigovor zastare, iako je od dana plaćanja predmetne naknade do dana podnošenja tužbe proteklo više od 5 godina, potraživanje tužiteljice nije zastarjelo iz razloga što je tužiteljica u ovom postupku tražila da sud spornu odredbu ugovora utvrdi ništetnom, u kojem slučaju, prema zauzetom pravnom

shvaćanju građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020., zastarijevanje isplate počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, iz čega slijedi da zastarijevanje tražbine tužiteljice još nije počelo teći, nego će početi teći tek od pravomoćnosti ove odluke.

31. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a.

32. Tužiteljica je zatražila naknadu troška u iznosu od 337,80 EUR. Priznat joj je trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u skladu s vrijednosti predmeta spora, priloženom troškovniku i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje OT), i to trošak sastava tužbe u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 7/1), trošak pristupa ročištu od 2. prosinca 2025. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 9/1), ročištu od 3. veljače 2026. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 9/1), ročištu od 10. srpnja 2026. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 9/1), te trošak pristupa ročištu za objavu presude u iznosu od 25,00 EUR (Tbr. 9/3), a sve navedeno uvećano za PDV od 25%. Tužiteljici je priznat i trošak plaćene sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 EUR, te trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 30,00 EUR. Sve navedeno ukupno iznosi 337,80 EUR, a na koji iznos su tužiteljici dosuđene i zatezne kamate od dana donošenja prvostupanjske presude.

33. Slijedom navedenog, u odnosu na troškove parničnog postupka odlučeno je kao pod t. III. izreke.

U Đakovu 13. srpnja 2026.

Sudac
Željko Samardžić

POUKA O PRAVU NA ŽALBU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe. Žalba se podnosi putem ovog suda, nadležnom županijskom sudu. Rok za žalbu je 15 dana. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana objave presude, a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude.

DNA

1. Tužiteljici po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088a-a202b**

Kontrolni broj: **06e8f-c35c6-17fcf**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.